

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine FRA: Andresen, Kresten (1915-01-27)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine FRA: Andresen, Kresten (1915-01-27)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 67. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000074.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lassigny, 27. 1. 1915.

I Dag har jeg atter modtaget en Pakke med Haandklæde og Sæbe og saa mange gode Sager — Tak for den. Jeg trænger ogsaa til det, men det værste er, at vi nu ikke længere har Vand til at vaske vore sorte Næver i; for rigtignok gaar der en Bæk med det dejligste Vand gennem vor Stilling; men Løjtnanten har set en Vandrotte der — og tænk Jer, sikken en Smittefare der maa være, da kan del bedre gaa an at gaa omkring som en Neger. Hygiejnen slaar mange underlige Koldbøtter her I Dag fik jeg endelig fat i en lille Stump Spejl og Kam; mit Haar har ikke set sidstnævnte siden den 7. August 1914 om Morgenen; men jeg har nu ogsaa en Paryk saa tæt, at Kammen knap kan gaa ^{5*} s. 68 igennem, og Faren for at blive skaldet er udsat et Par Aar endnu. —

Nu skyder de igen ganske forfærdelig med Granater; det er jo Kejserens Fødselsdag i Dag, og vi faar hvert et Stykke Pølse saa stort som en Tommelfinger og et Bæger Vin — og saa mange flere franske Granater, end vi skøtter om. Men vi sidder i Dækningerne, og saa skal der et Slumpeskud til, for at der kan passere noget; men de springer med et Brag, saa Brystet trykkes sammen ved Trykket.

Jeg vilde tage et Par Tegninger af Skyttegravene, men det er saare vanskeligt og paa en Maade forbudt; jeg vil derfor give Jer en Beskrivelse af vor Stilling.

Den adskiller sig en Del fra de andre almindelige Grave, fordi den ligger opad en Banedæmning og derfor for en stor Del er over Jorden. Længst ude er Pigtraaden. Det er en 6-7 Rækker Hegnspæle med Pigtraad trukket paa Kryds og Tværs. Derpaa kommer Brystværnet med Skydeskaarene, hver Mand har sit. Naar Kl. er 6, planter vi Bajonetten op, lader, og stikker Bøssen ind i Skaaret; saa spænder vi Koplet om, saadan ruster vi os til Natten. Bag Brystværnet ligger saa Dækningerne. De er gravet en Meter ned i Jorden, dækket med et Lag tykke Planker og saa en Mængde Jord; de er selvfølgelig meget mørke; i nogle er der en lille snavset Glasrude, i de fleste har Lys og Luft kun Adgang gennem Døren, der i denne Hundekulde maa holdes lukket. Saa er der overalt en lille Kakkelovn eller Komfur, som det nu kan falde sig.

Hver Morgen Kl. 9 maa en Mand af hver Gruppe (8 Mand) gaa ind til Lassigny for at gøre »Indkøb« af Træ og Kul. Nu er alle Kartoffler sluppet op, ellers levede vi højt paa stegte Kartoffler.

Naa, Hulen er ikke højere, end at vi maa gaa krumbøjede. Foran den omtalte lille Glasrude staar der en flot Servante med Marmorplade, den bruger vi som Bord. Vi har endnu et lille kunstigt Spillebord af Mahogni, som vi kan klappe sammen i det uendelige. Langs Bjælkerne er der Hylder, hvor vi kan have vore Pakker og Kram; og det øvrige, Vaaben, Koppel, Brødpose, Tornyster, Kappe o. s. v. hænger rundt om med Væggene. Den inderste Halvdel af Hulen er Sovekammer, der er først et Lag Halm, saa Dyner. Laget bliver større og større for hver Gang, vi har Oversvømmelse her, saa hentes der friske Dyner inde i Lassigny til at brede oven over. Det varer ikke længe, førend man s. 69 maa føle sig som Prinsessen paa Ærten. Forøvrigt er der saa tre Stole, som vi fem Mand altid rives om.

Naar det bare er tørt, saa er det saamænd slet ikke saa galt at være her. Det værste er jo, at man kommer aldrig af Tøjet og faar sig aldrig vasket; og om Natten sover man jo i fuld Rustning med Støvler og Pikkelhue paa og Koppel om Livet. — Saa ligger vi et Par Timer, saa op og staa Vagt et Par Timer, og saadan gaar det i det uendelige. For her er der slet ingen Forskel paa Nat og Dag, Hellig og Søgn. Den ene Time gaar efter den anden i en tung Ensformighed, og saa er det jo dog paa den Maade, vi nærmer os Enden; blot have Taalmodighed og skære Timer og Døgn bort, og saa er man jo saa meget nærmere Enden. Og for hver Gang vi kommer til Cuy, skaffer vi os en lille Oplevelse, idet vi saa er en hel Del Danskere, der samles og snakker og synger nogle Sange, det er saa oplivende og noget, jeg nødig vilde gaa glip af. — Nu faar jeg lige Bud om, at jeg skal paa Lyttepatrulje, derfor maa jeg have mig et Livfuld først. Din Rullepølse smager fortrinligt, Mor; jeg kan jo sagtens, naar jeg har en saadan Tilførsel, som jeg har i den Tid, jeg har været her. — Jeg haaber, I har faaet mine Breve fra Soissons. For Fremtiden tror jeg, jeg vil skrive Nummer paa dem, saa kan I jo se, om der bliver nogle borte . . .